

ging niet aangebracht wordt, zo zal ook in de hof der kerk alles verschrompelen wanneer er geen frisheid komt door de Noordenwind des Geestes.

En nu laat God Zijn Noordenwind telkens weer opnieuw waaien omdat de hof altijd weer opnieuw moet worden verfrist. Maar wij moeten blijven bidden om die Noordenwind des Geestes.

Wij zijn Gereformeerd om al meer Gereformeerd te worden. Want als ook maar één ogenblik de voortdurende hervorming wegblijft, dan zijn we in naam Gereformeerde kerk.

Dan zijn we geen besloten hof, maar een besloten ruimte. We moeten veel bidden om voortdurende zuivering, om een voortdurend komen van de Noordenwind des Geestes, opdat Hij wegwaale de verstikkende, vergiftige dampen, die de groei der planten verhinderen.

Dit is echter niet genoeg. Wij hebben ook de Zuidenwind nodig. Want die Zuidenwind verschoeit niet en verzengt niet, maar geeft weldadige warmte. Zo openen zich de knoppen en verspreiden zich de welriekende geuren.

Breng dit nu over op geestelijk gebied en ge verwondert u over de prachtige taal der Schrift.

Nee, de Schrift is nooit eenzijdig, gelijk wij mensen dat wel vaak zijn.

De Schrift vraagt niet alleen om de koelheid van de Noordenwind, maar ook om de zoetheid van de Zuidenwind.

Laten wij niet anders doen. Wie alleen de Noordenwind wil laten waaien vervalt in dode orthodoxie.

Wie alleen de Zuidenwind inroept, eindigt in valse, ziekelijke mystiek.

Wie met de Noordenwind dweept zonder meer, die roept telkens om zuiverheid in de leer, om klaarheid in de belijdenis, en die hebben we nodig.

Maar hij loopt gevaar te vergeten, dat we niet genoeg hebben aan zuivere beginselen, aan koude verstandelijkheid, maar dat er in het geestelijk leven ook behoefte is aan de warmte en de beweeglijkheid van een warm gemoed — dat is de gave van de Zuidenwind.

En wie alleen de Zuidenwind begeert, die vraagt slechts de warmte, het gevoel, de weekheid des gemoeds, de mystiek der ziel.

Maar hij vergeet, dat die warmte en die gemoedsbeweging telkens zuivering behoeft door de Noordenwind en zo verliest hij de kunst van onderscheiding.

Er zijn er die zweren bij zo zuiver mogelijk dogmatische formuleringen, maar die verlegen staan wanneer zij ze vraagt: Zeg mij nu eens wat God aan uw ziel deed en wat de ervaringen zijn van uw geestelijk leven.

Er zijn er ook, die weinig geven om zuiverheid in de leer en om afbakening van het kerkelijk leven en die alles wat zij ondervinden als geestelijk beschouwen, terwijl zij vergeten te vragen naar de toets der Schrift.

Vergeet het niet: gezondheid in denken, maar ook warmte in voelen moeten samengaan.

Dan zult ge misschien wel eens iets moeten verliezen dat u lief was, want de Noordenwind laat wel eens enkele blaadjes ter aarde vallen.

Maar weet ge welke?

Niet de levende bladeren, maar de verdorrende en dode. Zo is het ook met Gods Woord, dat door de Heilige Geest altijd gebruikt wordt tot wasdom en opbloei van het geestelijk leven.

Wanneer de Heilige Geest u door het Woord Gods doet zien, dat er in uw tuin verkeerde dingen zijn of dode vormen, laat ze dan wegstormen door de Noordenwind van het Woord en staat de Geest niet tegen door eigen-dunkelijkheid.

Nogmaals: door Noordenwind en Zuidenwind kan de hof zo bevrucht worden, dat zijn speerlijen uitvloeien.

En daarom moet er veel gebed zijn om de werking van Noordenwind en Zuidenwind voor professoren, studenten, voor predikanten en onszelf.

En dat we de Geest ruimte hebben te laten, dat spreekt vanzelf, maar toch wil ik er nog iets van zeggen.

Want de Bruid in het Hooglied wil, dat de Noordenwind en de Zuidenwind haar hof geheel doorwaaien mogen.

Ze moet gesloten zijn voor de vreemden, maar geopend voor de Geest.

Zie, wij kunnen ons ook onttrekken aan de werking van de Geest.

Dat kunnen wij doen door ons te verzetten tegen de geopenbaarde wil van God.

Dat kunnen we doen door twist en partijzucht.

Dat kunnen we ook doen door zelfingenomenheid en door al maar te zeggen: des Heren hof, des Konings hof, des Bruidegoms hof is hier.

Maar met die zelfingenomenheid staan we de veelzijdigheid van het werk des Geestes tegen en we lopen gevaar dat ons hof een woestijn wordt.

Maar als we de Geest ruimte laten, zodat de Noordenwind en Zuidenwind onze hof doorwaaien, wat is er dan een genade voor ons verwonderend oog.

Dat we een hof zijn dat is het eerste wonder, want we zijn het alleen door Gods verkiezende genade.

Dat de winden waaien en dat we een hof blijven en al meer worden door Gods blijvende genade, dat is het tweede wonder.

Ik ben wel eens bang, dat we het wonder, dat we hof zijn en blijven soms te veel vergeten.

De Bruid uit het Hooglied vergat dat niet. Want zij begeerde, dat haar Liefste tot haar hof kwam.

Dat is geen wonder!

Want een hof heeft geen doel in zichzelf. Gods goede gaven zijn er om genoten te worden.

En daarom verlangt ze, dat de Bruidegom komen zal. Maar niet voordat de hof gereed is.

Niet voordat de speerlijen uitvloeien.

Daarom BIDT ze om de werking van Noordenwind en Zuidenwind.

Maar dan ook kome de Liefste en geniete de hof Zijner vreugd.

Of die bede verhoord zal worden? Zeer zeker! In de gemeente van Jezus Christus is nu reeds in be-

ginsel de paradijsstoestand aanwezig. Want daar gaat geen enkele vrucht van de hof onopgemerkt verloren.

De Koning merkt op uw gebed om vergeving van zonden, om vermeerdering van uw geloof, om kracht in uw strijd tegen de zonde.

Hij merkt op al de openbaringen van liefde, van ootmoed, van zachtheid, van barmhartigheid, van vergevingsgezindheid.

Maar eens zal Hij komen op zichtbare wijze. En daarnaar is het dat de Bruid verlangt.

Wanneer de Bruid niet ijverig genoeg geweest zou zijn voor het bloeien van de hof, dan zou ze bang geweest zijn voor de komst van de Bruidegom.

Zo is het nog. Eigenlijk is er alleen sprake van waarachtig Christendom als er verlangen is naar de komst van Christus. En nu geloof ik, dat ons verlangen niet even sterk is als dat van de Bruid uit het Hooglied.

Hoe komt dat?

Ik meen dat het komt, omdat we ons te weinig inspannen om speerlijen te doen uitvloeien.

Is er wel liefde, zoekende liefde genoeg jegens allen, die de verschijning van onze Here Jezus Christus liefhebben in onverderfelijkheid en jegens allen, die in het duister rondlopen zonder God en zonder hoop in hun leven?

Gelijk een hof geen bestaansrecht heeft in zichzelf, maar er is om de bezitter, zo is de kerk, de Bruid, er niet om zichzelf, maar alleen om de Christus, de Bruidegom.

Vergeet we dat, dan zijn we ondanks alle reformatie geen kerk, maar zijn we bezig kerkje te spelen.

Wij moeten niet maar tevreden zijn met levende planten te zijn, maar we moeten geurende planten zijn en vrucht voortbrengen, opdat de Liefste, als Hij tot Zijn hof komt, ze etc.

Laten we het toch geen dag, geen uur vergeten, dat Christus Zich wil verblijden in Zijn bloeiende hof en wil eten de vruchten uit Zijn hof en dat Hij daar recht op heeft.

Dat eten toch is de rechtvaardige beloning voor de honger Zijner ziel.

Eens heeft Hij gehongerd in de woestijn der verzoeking.

WOORD-TRADITIE CONTRA TRADITIONALISME

Dr. M. J. C. BLOK.

Broeders en zusters,

Het zal niemand verwonderen, dat het woord, op deze Schooldag gesproken, teruggrijpen wil op de arbeid, het leven en sterven van onze beide hoogleraren Schilder en Holwerda. Wij kunnen deze profeten Gods nu eenmaal niet kwijt raken uit onze gedachten en zeker op een dag als deze niet.

Daarom belijden we vandaag ons geloof in Jezus Christus. Die in deze wereld Zijn strijd voert, Zijn fronten trekt, Zijn soldaten oproept en inzet aan het front, Zijn leger laat optrekken naar de dag der dagen, en ook Zijn knechten aflaat hier naar Zijn welbehagen. Dat doet Christus. En de Geest van Christus heeft ook Schilder en Holwerda toegerust, gemaakt tot helden om te strijden de oorlogen des Heren. Hij heeft deze kerkknechten ingezet en we hebben hen gezien in hun militaire dienst, in hun ambtelijke strijd vóór Woordtraditie en contra Traditionalisme.

Maar als dat waar is, mag ons denken zich ook vandaag niet vastzetten op hen. Het ging hun en gaat ons om de strijd des Heren. Hij zet in, lost af, situeert wisselen, maar de strijd blijft alle eeuwen door dezelfde: de éne strijd onder de éne Meester tegen de éne vijand, op de éne weg der kerk van alpha naar omega. De strijd om kerk te zijn, en te blijven, om te volharden in de leer van apostelen en profeten, verwerpende alle dingen, die daartegen zijn, houdende Jezus Christus voor het enige Hoofd.

Deze strijd hebben zij gestreden, hebben wij te strijden al meer, in trouwe binding aan het ganse Woord. Anders zijn we weg en is de School verloren.

Het komt er daarom op aan, dat we ter harte nemen het woord van Christus, gesproken in de tempel, in Zijn laatste publieke tempelrede: ge zult u ook geen meesters laten noemen, want één is uw Meester, de Christus. Ge ziet hier de Heiland bezig een weg te maken voor Zijn kerk, nu Hij ze kopen gaat met bloed. En Hij wil ook voor de toekomst het leven der kerk gezond houden en zuiver.

En nu weet ge wel: de Schriftgeleerden en Farizeeën waren gesteld op mooie titels: vader, meester, rabbi. En waarom waren ze dat? Was dat nu alleen maar eerbied, ijdelheid? Welnee, we zouden ons in de doelstellingen van deze taaie secte wel radicaal vergissen, als we de kwestie zo stelden. Deze secte heeft ook haar martelaren gehad, fanatiekelingen en zeloten, en ze was heus heel wat gevaarlijker voor de kerk dan een groepje van alleen-maar-eerzuchtigen ooit in de wereld zijn kan.

Die naam rabbi en meester was document van hun schoolvorming. Zij zijn de leraars, vakmensen, leidslieden der kerk en de schare, die de wet niet kent, is vervloekt. Deze mensen zitten op de stoel van Mozes, en daar zegt de Heiland geen kwaad van. Integendeel: Hij erkent hun gezag en beveelt: doet alles wat ze u zeggen, d.w.z., waar ze u binden aan Mozes' wet, daar zijt ge gebonden.

Als ze nu maar alleen gebonden hadden aan deze wet; maar nu komt daarbij en daar overheen de tra-

gehongerd niet slechts naar het lichaam, maar gehongerd bovenal naar de geest.

En de Satan bood Hem edele vruchten uit zijn hof, maar Hij weigerde.

Eens heeft Hij gehongerd in Gethsemané: Kunt gij dan niet één uur met Mij waken?

Dat was de honger van Zijn ziel, die vroeg om ook maar één enkele vrucht van Zijn volk.

Hij vond ze niet.

En aan het kruis heeft Hij gehongerd, gehongerd naar God, maar God verliet Hem.

Zijn enige spijze was, dat Hij deed de wil des Vaders. En daarom nu is het Zijn spijze, dat Zijn volk doet de wil van Hem.

Daarom mag Hij eten omdat Hij gehongerd heeft. Zo worde Zijn spijze dan een eeuwig eten.

Als wij de vruchten van goede werken de Koning niet bieden, dan onthouden wij Hem Zijn welverdiende spijze. Hij heeft recht op eten.

Straks komt Hij, straks zal Hij eten, want de Bruid weet het: mijn Liefste is mijn, maar zij zou Hem kunnen verliezen.

Maar ze weet meer: en ik ben Zijn, en Hij laat mij niet los, neen nooit!

Daarom is er zekerheid. Nu weten wij het, dat eens de vruchten op 's Konings dis zullen prijken uit Noord en Zuid, uit Oost en West.

Ja waarlijk, nu weten wij het:

Daar vaart langs heel de wereld, Een woeste doodsorkaan.

De scheppingen der mensen, Verrijzen en..... vergaan!

Maar de schepping Gods in de gemeente van Christus zal door de bruisende en onwederstandelijke levensadem van de Geest, door Noordenwind en Zuidenwind niet vergaan, doch verrijzen in eeuwige opgang, want..... Het Koninkrijk is des Heren.

Zo moge dan ook deze Theologische Hogeschooldag meewerken dat het gebed om Noordenwind en Zuidenwind al krachtiger opga en het gebed, dat de Liefste haastelijk tot Zijn hof kome, om te eten zijn edele vruchten.

Is dan Christus tegen de traditie? Allerminst; maar ze krijgt bij Hem geen kans om een toren van Babel te bouwen. En nu weet Hij wel: dit betekent Mijn kruis. Wie aan de heilige huisjes raakt in de kerk, is een kind des doods, juist daar. Maar Hij wil niet anders, het gaat om de kerk. En ze zullen Hem de mond wel stoppen, omdat de hele wereld Hem achterna gaat, maar Hij looft eerlang God in een grote schaar.

En omdat Christus met eigen ogen ziet, dat dit traditionalisme betekent 't eind van de kerk, zegt Hij: laat u geen leidlieden noemen. Al zulken worden hier bij voorbaat gevonnist als antichristen.

Maar de kerk heeft deze waarschuwing niet ter harte genomen, het vonnis niet geloofd. Rome heeft de genoegzaamheid der Heilige Schrift uitdrukkelijk geloofend en de traditie gemaakt tot een zelfstandige openbaringsbron naast de Schrift en zo is Rome gekomen tot de leer van het vagevuur, de zeven sacramenten, de onbevleete ontvangenis en hemelvaart van Maria enz. En zo is metterdaad ook hier de Schrift krachteloos gemaakt, de algemene Bisschop van de kerk verloochend en de onfeilbare paus, die genoemd wil worden vader, meester en rabbi, op de troon gezet, de mondige christenheid tot leken gedegradeerd. Maar Jezus Christus heeft Rome gevonnist.

Ook in de Hervormde kerk viert het traditionalisme hoogtij en dan denk ik b.v. aan wat prof. Schilder dienaangaande geschreven heeft in zijn prachtige brochure: ons aller Moeder. Want men zegt: wij zijn de kerk der Reformatie, planting van Gods eigen hand. En daarom, blijf onder alle omstandigheden trouw aan dit gegeven instituut. Hier wordt nog gepreekt, de sacramenten worden nog bediend, God heeft ons niet verlaten en dus blijf trouw aan de vaderlandse kerk.

U ziet wel, dat men door zo te spreken zijn uitgangspunt heeft gekozen niet in het Woord, de roeping, maar in 't historisch-gewordene, dat praktisch onaan-tastbaar is gemaakt. Ook zo is het gebod krachteloos gemaakt, de tucht naar het Woord verworpen.

En ook in de gebonden kerken is het Woord Gods door menseninzettingen overwoekerd. Dat begon al in 1936, toen de Generale Synode een commissie benoemde, die tot opdracht kreeg opvattingen te toetsen, „welke van de tot nog toe gangbare leringen afwijken“. Moesten die „afwijkende“ opvattingen wel